

Aksoy ve Mumcu

Alpaslan IŞIKLI*

24 Ocak ve 31 Ocak tarihleri arasında yer alan bir haftalık sürenin *Adalet ve Demokrasi Haftası* olarak değerlendirilmesi gelenekselleşti. 24 Ocak 1993'te Uğur Mumcu'yu, 31 Ocak 1990'da ise Muammer Aksoy hocamızı sonsuzluğa uğurladık.

Bu iki ölümsüz insan, bu yıl da değişik çevrelerden, yoğun ve yaygın bir katılımı ile anıldılar. Bu yazının amacı da bu konuda Mülkiyelilerin öteden beri süregelen ve hiç eksilmeyen ilgisini zenginleştirmeye yöneliktir.

Uğur Mumcu (1942–1993)

Uğur Mumcu, 27 Mayıs kuşağının parlak bir örneğidir. 27 Mayıs'ın hemen ardından başlayan Ankara Hukuk Fakültesindeki öğrencilik yılları, gençlere tanınan değer, henüz silinmeye yüz tutmadığı bir döneme rastlamıştır. Uğur, öğrenci demeci başkanlığı yaptı. Demek başkanı olarak ve ayrıca, o yıllarda pek revaçta olan münazara etkinliklerindeki başarısıyla dikkatleri üzerinde toplayan bir nitelik ve dinamizm sergilemekteydi. Toplum ve ülke sorunları konusunda sahip olduğu üstün sorumluluk bilinci, o yıllarda da kolaylıkla fark edilebilecek düzeydeydi. Uğur Mumcu ve arkadaşlarıyla ilk görüşmemize, münazara etkinlikleriyle ilgili olarak bana yönelttikleri bazı sorular vesile oluşturdu. İlişkilerimiz kısa zamanda yoğunlaştı.

* Prof.Dr., A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğretim Üyesi

Uğur Mumcu, Hukuk Fakültesini bitirince, Tahsin Bekir Balta'nın asistanı olmuştu. 12 Mart döneminde "sakıncalı piyade" olduktan sonra, üniversiteden ayrılmak zorunluluğunu duyduğundan basın mesleğini seçti. Uğur'un öldürülmesi, basın dünyasında bir dönemin kapanmasıyla çakışmıştır. Basında tekelleşmeyle birlikte, gazeteci oldukları için gazetecilik onurunun ve sorumluluğunun ne olduğunu bilen gazeteci-patronlar dönemi sona ermiştir. Nadir Nadi, bu tür patronların sonuncularındandı ve bu yüzden Uğur Mumcu, Cumhuriyet'te yeteneklerini değerlendirebileceği bir köşe elde edebilmişti. Onu köşesinden ayırmayı birkaç defa denediler; ama Uğur, okurlarıyla öylesine bir bağ kurmuştu ki bunu ancak onun bedenini ortadan kaldırarak başarabildiler. Cumhuriyet'ten ayrılma zorunda bırakıldığı dönemlerde Mülkiyeliler Birliği başlıca destekçisi olmuştur.

Uğur, demokratik sendikal haklar ve özgürlükler konusunda da son derece duyarlı olmuştur. DİSK'in 12 Eylül'de ezilmek istendiği koşullarda basın âlemindeki en önde gelen savunucusu, Uğur Mumcu olmuştur. Pek çok sendika lideriyle, bu arada Türkler'le, Baştürk'le, Denizer'le ve Meral'le yakın ilişkileri ve dostlukları vardı.

Şu da bir gerçek ki ülkemizde militarizme karşı en etkileyici eleştirileri de Uğur ortaya koymuştur. Onun "Sakıncalı Piyade" isimli oyunu, bu konudaki kayda değer ilk yapıttır. Kuvayı milliyeye ruhunu militarizm yolunda istismar etmeye kalkışmış olanlara, bu çalışmasıyla anlamlı bir ders vermiştir. Sanki ihanete uğramış bir delikanlının yoldan çıkmış sevgilisine verdiği ders gibi, 12 Mart'çılardan intikamı acı olmuştur.

Uğur, Doğan Avcıoğlu'na hayrandı. Tabir caizse, onun rahle-i tedrisinde yetişmişti. Özellikle, araştırmacılık yönünün gelişiminde onun etkileri belirgindir. Her ikisi de fikir sahibi olmak için bilgi sahibi olmanın gereğine inanmış insanlardı. Buraya Muammer Aksoy'u da eklemesek büyük bir eksiklik olur. O da son derecede ilkeli ve mücadeleci bir bilim adamı olarak, Uğur'un derinden takdir ettiği ve örnek aldığı bir insandı.

Uğur'un oluşumunda etkili olan bir diğer ismin, belki biraz şaşırtıcı olacak ama, Çetin Altan olduğunu söyleyebilirim. 12 Mart'tan sonraki Çetin Altan, Uğur'un oklarına hedef olmuştu. Ancak, kabul etmek gerekir ki Uğur'un, bilinen yetenekli kalemiyle gereken dersi verdiği Çetin Altan, 12 Mart'tan önceki Çetin Altan değildi.

Çetin Altan'ı öldürmediler. Çetin Altan, 12 Mart'ta değişti demek de gerçeği ifade etmez. "Ölüm değildir hayatın en müşkül işi, müşkül odur ki ölmeden

evvel ölür kişi” demiş şâir. Çetin Altan konusunda müşkül olanı yapabildiler. Buna karşılık, Uğur’u öldürdüler, ama, yok edemediler.

Uğur’un sonsuzluğa uzanan yolculuğuna uğurlanması, Mülkiyeliler Birliği tarafından örgütlendi. O gün Ankara’da muhteşem bir insan seli oluştu. Kemalizmin halktan kopuk, tepeden inmece olduğunu söyleyen “numaracı cumhuriyetçilerin” ve diğerlerinin, kalpaksız kuvayı milliyeci Uğur Mumcu’nun halkımızla son defa kucaklaşmasının oluşturduğu unutulmaz tablodan çıkarmaları gereken dersler vardır.

Uğur Mumcu yaşamakta devam ediyor. Nadir Nadi bu teşhisi yıllar önce koymuştu. Diyordu ki “Uğur Mumcu’nun yazıları bugün günceldir. Bunlar yarınki kuşaklar hesabına kuşkusuz birer ibret alınması gereken tarih dersi yerine geçecektir”.

Uğur’la ilgili olarak burada söyleyeceklerimi, aramızdan ayrılışının ardından Mülkiyeliler Birliği Genel Başkanı olarak Mülkiye Dergisi’nin Şubat 1993 tarihli sayısında yayınlanan yazımı aynen aktararak bağlamak istiyorum:

Uğur MUMCU’nun bedenini paramparça ettiler.

Gelecek kuşakların, geriye baktıklarında, bu olayı ülkemizin kaderinde yer alan önemli dönüm noktalarından biri olarak göreceklerini düşünüyorum.

Bir kısım meslektaşlarıyla birlikte Cumhuriyet’i terketmek zorunda bırakıldıkları günlerde Mülkiyeliler Birliği olarak düzenlediğimiz bir açık oturumda, Uğur MUMCU’yu “Namık KEMAL virüsü”ne yakalanmış ender insanlardan biri olarak takdim etmiştim.

Koşullar ne olursa olsun inandığımı yapmak, günümüzde, olağan dışı sayılan insanlara özgü bir tutumdur. MUMCU, haksızlığın üzerine yürürken veya bir haklılığı savururken, karşılığında ne sağlayacağına dâir hiç bir hesap yapmazdı. Kendisine hiç bir avantaj sağlaması mümkün olmayan insanlara destek olmak; buna karşılık, herkesin önünde bel kırıldığı kişilere cepheden saldırmak, onun için sıradan bir davranıştı. Bir koyup üç alma meraklısı “çağ atlamış” kişilerin, onun yaptıklarından bir anlam çıkarmaları mümkün değildir.

Böyle bir erken sonla karşılaşması olasılığı, dostlarının sürekli korkusuydu; kendisi içinse, pırıltılı zekâsının sürekli olarak ürettiği şakaların konularından biriydi. Acaba, son derece disiplinli ve yoğun bir çalışma temposu sürdürmüş olması, önünde fazla bir zamanın olmadığını bilmesinden mi kaynaklanıyordu?

Günlerini, gecelerini asla gevşemeyen bir sorumlulukla kullanmaktaydı. Bir devlet memuru olan babasından kalmış, kardeşleriyle ortaklaşa yararlandığı kooperatif evinden ibaret yazlığında tatil yaparken bile çalışırdı.

Tam anlamıyla emekçiydi. Kalemikle geçinirdi. Bu özelliği, bir yazar olarak, geniş emekçi kesimlerle çok içten ve sıcak bir bağ kurabilmesini kolaylaştırmıştır.

Böylesine inançlı ve disiplinli bir çalışma gücünün, ender görülen boyutları olan bir yetenekle birleşmesiyle, çok etkili ve mücadeleci bir kişilik ortaya çıkmıştır. AKSOY hocanın, Uğur MUMCU hakkında, “tek başına bir siyasal parti kadar etkili” dediği çok duyulmuştur.

1980 Sonrasında YÖK koşullarında yozlaştırılan ve yoğun bir kişiliksizleştirme kampanyasının sürdürülmesinde yararlanan düşünce (daha doğrusu düşüncesizlik olabilir) ortamında, Uğur MUMCU'nun yazılarının çölde bir vaha gibi işlev gördüğü anlaşılıyor. Cinayetin ardından MUMCU'nun evinin önünde mum yakarak nöbet tutan gençlerin yüzlerinden okunan budur.

Cinayet ve Siyaset

Terör ve cinayet, yaşadığımız çağda siyasetin yaygın bir aracı olarak işlev görüyor. Yalnızca ilkel veya geri denilen toplumlarda değil, özellikle “uygar” denilen ülkelerde görülen budur.

Unutmayalım ki çağımızın en önde gelen film kahramanlarından biri olan James Bond, İngiltere kraliçesi tarafından kendisine özel olarak adam öldürme izni tanınmış bir kimsedir. Gerçek hayattaki durum, filmlerden pek farklı olmasa gerek. Gerald Ford iktidara geçince, CIA'nın artık yabancı devlet başkanı öldürmeyeceğine dair haberler, bizim gazetelere de yansımıştı. Ya o zamana kadar öldürülen yabancı devlet başkanları?... Ya o zamandan bugüne dek öldürülen ve yabancı devlet başkanı olmayanlar?...

Çağımızda, pek çok yerde, faili meçhul siyasi cinayetlere kurban gidenlerin olduğu biliniyor. Bunlar arasında, Kennedy, Palme, Martin Luther King gibi çok önemli isimler var. Ayrıca, Allende gibi faili malum cinayetlerin kurbanı olanlar da var.

Terörün kaynakları araştırılırken, çok çeşitli olasılıklar akla gelebilir. Yalnızca şu veya bu devletin gizli örgütü değil, şiddeti meşru gören değişik akımlar da bulunuyor. Müslümanlıkları kendilerinden menkul gözü dönmüş gruplar, değişik türde kafatasçılar, silahlı ayrılıkçı örgütler, mafya vs .vs... Bütün bu oluşumlar da kendi amaçları doğrultusunda veya daha güçlü bir odağının yörüngesinde cinayetler sergileme sabikasına fazlasıyla sahipler. Söz konusu MUMCU olunca, bu olasılıkların hiç birisi gözardı edilemez. Çünkü, terör örgütlerinin her birinin MUMCU ile görülecek hesabının bulunması bir anlamda doğaldır.

Dolayısıyla, MUMCU cinayetinin failinin tahmini zordur. Ancak, bu cinayetin sonuçlarının ne doğuracağı geniş ölçüde bellidir.

Her şeyden önce, bazı karanlık güçler Uğur MUMCU gibi bir engelden kurtulduklarına sevinebilirler. Ayrıca, bu olay, toplumdaki kin ve düşmanlıkların derinleştirilmesi yolunda istismara son derece açıktır.

Kalpaksız Kuvayı Milliyecinin Sonu

Uğur MUMCU, çoğu kez, ülkemizdeki "halk için, halka rağmen" geleneğinin günümüzdeki temsilcilerinden biri olarak görülmüştür.

Ancak, emekçi kesimlerle ustaca kurduğu sıcak diyalog sayesinde hiç bir zaman halktan kopuk bir aydın durumuna düşmediği de kesindir.

Bu açıdan, ölümüyle birlikte ortaya çıkan tablo, ülkemizin toplumsal tarihi açısından çok önemli bir eşiğin aşılmış olduğunu kanıtlayan unsurlar içermektedir.

Bugüne kadar, ülkemizde hiçbir aydın, son yolculuğuna, halk kitlelerinin böylesine derin ve yaygın sevgisiyle bezenmiş bir güzergâhta uğurlanmamıştır.

Uğur MUMCU, sonsuzluğa geçerken, ülkemizde kurulu değişik eğilimlerdeki tüm sendikal örgütlerin, tüm demokratik kitle örgütlerinin sevgi ve takdirlerini kazanmış olduğunu ve ülkemizin toplumsal gerçekliğinin çok bilinen bir zaafı olan halk-aydın çelişkisinin aşılmasında unutulmayacak bir adımın atılmasını sağlamış olduğunu da göstermiştir.

Demek oluyor ki Uğur MUMCU, “halk için” ortaya koyduğu çabalarında öylesine başarılı olmuştur ki sonuçta “halkla beraber” olma koşulunu da gerçekleştirmiştir.

Başardılar mı?

Ne “sakıncalı piyade” olmak, ne şu, ne bu, hiç bir şey MUMCU’yu yolundan çeviremedi. Acaba, tahrip gücü yüksek bir bombanın patlaması, her şeyin sonu olabilir mi?

Önemli olan, öncelikle, genç kuşakların ve gelecek kuşakların ne düşündüğü, ne düşüneceğidir. Şiddetin her şeyi belirlediği ve ölümün her şeyi bitirdiği yargısı egemen olursa, “sakıncalı piyade” yenik düştü demektir.

Ancak, “sakıncalı piyade”yi tanıyanlar, böyle olmayacağını bilirler. “Sakıncalı piyade” yakamızı bırakmayacaktır. Ölümsüzlerden olduğunu gösterecektir. Erdemin, yurtseverliğin, insan sevgisinin gücünü, her sabah okuduğumuz günlük yazılarındaki canlılığıyla, yeniden ve daha büyük bir güçle kamtlayacaktır.

Kapanan bir tarih sayfasının yerine, daha parlak bir yenisi böyle açılacaktır.

Çöken bir değerler sisteminin yerini, daha sağlam bir yenisi böyle alacaktır.

Muammer Aksoy (1917–1990)

Değerli bilim adamı, Atatürkçü düşüncenin yılmaz savaşçısı, sevgili hocamız Prof. Dr. Muammer Aksoy’un 31 Ocak 1990 tarihinde haince bir saldırı sonucunda aramızdan ayrılışının üzerinden on sekiz yıl geçmiş bulunuyor.

Muammer Aksoy'un sonsuzluğa göçüşünün ilk yıldönümünde, çok sevdiği, değerli öğrencisi Uğur Mumcu'nun yazdığı yazıda şu cümleler yer almaktaydı: *"Aksoy, bir düşünce ve kavga adamıydı. Tek başına bir ordu gibi savaşırdı. Bu savaşta alçakça ve sinsice kurşunlanarak öldürüldü."* (Uğur Mumcu, "Aksoy Cinayeti", Cumhuriyet, 31 Ocak 1991)

Aksoy, yılmak nedir bilmeksizin, bitip tükenmeyen bir enerji ve heyecanla mücadelesini sonuna kadar sürdürdü. Sahte değerler karşısında asla eğilip bükülmedi. En dayanılmaz, en çileli koşullarda dahi yüreğindeki yurt sevgisinin ateşini bir an bile söndürmemiş olan Kuvayı Milliyecinin yiğitliği onda yaşıyordu. Nemelazımcılık, vurdumduymazlık ona yabancıydı. *"Özgürlük, eşitlik, kardeşlik"* ilkelerini kendisine bayrak yaparak insanlık tarihinde yepyeni bir çağın açılmasına öncülük etmiş ve çağının tüm sorunlarını yüreğinin derinliklerinde duymuş olan geçmiş yüzyılların devrimcilerin üstün sorumluluk bilinci de onda yaşıyordu. Yakın tarihimizin hiç bir önemli toplumsal sorununu, Aksoy'suz düşünemeyiz. O, mücadeleleri boyunca, haksızlıklar karşısında aydın olma onuruna yaraşır bir tutumun ne olması gerektiğine dair sayısız örnekler verdi.

Aksoy, demokratik ve özerk üniversite davasının her aşamasında, aydın sorumluluğunun gereğini eksiksiz bir biçimde yerine getirmiştir. 1956 yılında, SBF'nin o zamanki dekanı ders yılının açılışı dolayısıyla yaptığı ve *"asla nabza göre şerbet sunan; kötüye zararlıya fetva veren sözde münevver haline gelmeyelim"* öğüdünü içeren konuşmasından ötürü bakanlık emrine alındığında, istifa ederek dayanışma ve protestolarını dile getiren öğretim üyelerinin ön safında Aksoy bulunuyordu. Aksoy'un istifa dilekçesi şu sözlerle başlıyordu: *"1939 Yılında başlayan meslek hayatımda bir hukukçuya ve hukuk hocasına düşen vazifeleri, münhasıran memleketimin menfaatlerini ön planda tutarak ifa etmeye çalıştım. Daha 22 yaşında bir asistanken taşıdığım kanaati, bugüne kadar muhafaza etmiş bulunuyorum. O da bir hukukçunun ve hele hukuk hocasının vazifelerinin başında "Hukuk Devletin gerçeğeleştirilmesi ve korunması" vazifesinin geldiğidir. Bu prensibe sadık kalarak fikir ve öğrenim hürriyetini, hukuk devletini savunan görüşlerimi, benim bugün CHP aleti olduğumu söyleyen şahıslar CHP mensubu iken dahi, en aşağı bugünkü enerji ile ifade etmekten çekinmedim..."* (SBF Hadisesi ve İlim Hürriyeti (Derleyen: T.G.), Ankara, Yıldız Matbaası, s.62-63).

Ülkemizin demokratik ve sosyal gelişiminde önemli bir köşe taşı oluşturan 1961 Anayasasının doğuş ve biçimleniş sürecinde de Anayasa Komisyonu sözcüsü olarak ön safta gene Aksoy vardır. Özellikle, bu Anayasanın açtığı yeni ufukların başlıca unsurunu oluşturan sosyal devlet ilkesinin kabulü, çok

geniş ölçüde Aksoy'un hukuk alanındaki engin birikimi, üstün müzakerecilik yeteneği ve ikna gücü sayesinde sağlanabilmiştir. Kurucu Meclis'te bu konuda sürdürülen çetin görüşmeler çerçevesinde Aksoy'un ileri sürdüğü kanıtlar, onun parlak zekâsının ürünleri olarak daima anılacaktır. "*Sosyal devlet*" ilkesini heyecanla savunduğu konuşmalarından birinde şöyle diyordu: "*Sosyal umdesini Anayasaya koyalım ki, sosyal davalar karşısında seyirci kalmaya devam edebilecek müstakbel iktidarlara 'sosyal zihniyete göre hareket et' diyebilelim*" (Kazım Öztürk, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, Cilt I, Ankara 1966, s.900).

Ülkemizin doğal zenginliklerine uzanan uluslararası sermayenin sömürsü karşısında direnen yurtsever güçlerin ön saflarında da Aksoy vardır. Özellikle, yakın arkadaşı İhsan Topaloğlu ile ulusal petrol davasına sağladığı katkılar dolayısıyla, bir zamanlar, Aksoy ve "petrol" sözcüklerinin birlikte akla geldikleri unutulamaz. Aksoy, günümüzün en önemli sorunlarından birini oluşturan memurların sendikal hakları mücadelesinin de hukuk alanındaki önde gelen savunucusu ve öncüsü olmuştur. Bu konuda, 1969 yılının Aralık ayının ortalarında gerçekleştirilen "*TÖS Boykotu*" üzerine yazdığı iki ciltlik yapıtı, kişiliğindeki mücadelecilik ve bilim adamlığı özelliklerinin çok başarılı bileşimlerinden biri olarak bugün de yararlanılması gereken bir kaynak olmuştur.

Esas olarak, yazıldığı dönemde, Anayasa Mahkemesi'nin, grevin memurlar açısından da bir hak olduğu yolunda karar vermesini sağlamaya yönelik, geniş kapsamlı, bilimsel düzeyi son derece yüksek ve etkileyici bir bilirkişi raporu niteliği taşıyan bu çalışmanın 1970 yılında yayınlanması amaçlandığı halde, 12 Mart rejimi koşulları yüzünden bu mümkün olamamış; ancak 1975 yılında okurlara ulaştırılabilmektedir. Aksoy, bu çalışmasının önsözünde şunları yazmaktaydı: "*Öğretmenler, yaptıkları 4 günlük tamamen medeni, azami derecede ölçülü ve hukuk çerçevesi içinde kalan, ama cesaretle, bilinçle yürüttükleri bu savaş sayesinde, Anayasamıza ve onun ilan ettiği haklara can verme doğrultusunda öncülük yapmaktadırlar. Siyasal iktidar, bugün yapılan ilk ve pek ölçülü adımdan hiçbir ders çıkarmazsa, Anayasa Mahkememiz başarılı bir yorumlama ile kamu görevlilerinin -belli kategoriler dışında- grev hakkına sahip olduğunu tanısa da tanımasa da, başka adımlar atmak durumunda kalacaklardır. Çünkü belli bir sınırı aşan baskılar ve haksızlıklar karşısında, haysiyet sahibi kişiler (hele Atatürk örneğini de biliyorlar ve onun yolunda yürüyorlarsa), köle ruhuna sahip yaratıklar gibi "alçaltıcı bir boyun eğişe" asla razı olamazlar. Türk halkının ve Türk toplumunun tartışma götürmez yararı, omurdan ve kişilikten yoksun, hakkını arayamayacak kadar korkak ve miskin (ancak siyasal iktidarın bağışlayacağı sadakalara, lütuf ve*

ihسانlara bel bağlayan) ve iktidarın verdiğinden başkasını istemesini bilemeyen robot memurlar (hele robot öğretmenler) yetiştirmek değildir. Bir toplumun memurları böyle olursa iktidarlara hukuk sınırları içinde tutabilmeye imkân yoktur".(Muammer Aksoy, Devrimci Öğretmenin Kırımı ve Mücadelesi, Sevinç Matbaası, Ankara 1975, s.9)

Aksoy'un çok çeşitli alanlarda sürdürmüş olduğu mücadelelerinin ve gerçekleştirdiği kalıcı katkıların, gerçekte tek bir amaç yönünde yoğunlaştığını söyleyebiliriz. Bu amaç, Mustafa Kemal Atatürk'ün mirasına sahip çıkmak ve bunun gereği olarak daha ileri ve daha hakça bir toplum için, yılmadan, usanmadan mücadele etmek biçiminde özetlenebilir. Aksoy'un bu amaç doğrultusundaki inançlı yönelişi, son eseri olarak Atatürkçü Düşünce Derneđi'ni kurmasıyla somutlaşmış ve noktalanmıştır. Yakın arkadaşlarından Prof. Dr. Cahit Talas'ın tanıklığından öğrenmekteyiz ki, eğer 31 Ocak 1990 Çarşamba akşamı son yolculuğuna başlamak zorunda kalmasaydı, ertesini gün bu derneğin amacına ilişkin önemli ilkeleri kamuoyuna açıklayacaktı. (Cahit Talas, "Arkadaşım Muammer Aksoy", Mülkiyeliler Birliği Dergisi, sayı:117, Mart 1990, s.6)

Aksoy'a yönelik saldırı, kurulmak istenen yeni dünyada Kemalizm'e yer tanımama niyetlerinin göstergelerinden biri olmuştur. Çünkü Kemalizm, emperyalizme başkaldırının ilk meşalesini tutuşturmuş ve "egemenlik kayıtsız şartsız ulusundur" ilkesinin temellerini atmış olmakla, uluslararası sermayenin egemenliğini kayıtsız şartsız kılma yönündeki mevcut eğilimlerle temelden çelişen bir çizginin ifadesidir.

"Yeni Dünya Düzeni"nin kurulması eğilimlerinin ortaya çıkmasıyla birlikte Aksoy'la başlayan ve Mumcu'yu da içine alarak sürüp giden cinayetlerin birbirini izlemesi, rastlantı olarak açıklanması mümkün olmayan bir tablo ortaya çıkarmıştır. Aksoy'a yönelik saldırı, Atatürk'e ve onun eserlerine yönelik saldırılar zincirinin önemli halkalarından biri olmuştur.

Ne yaparlarsa yapsınlar, Aksoy'un bizlere ve gelecek kuşaklara hocalık yapmasını engelleyemeyeceklerdir!

Onu daima saygı ve şükranla anacağız.